

BAHAR SESLERİ

Yüzün filizlendikçe
Yaz aylarının herhangi bir gününde
Adım tutunmaya çalışır dudaklarına
Kar tanesiyle
Tenin canımı keser
Gülün istikrarlı kokusu ve ölüm
Aldanır ellerinde

Şu gülünç göğün altında
Bütün yağmurları bir bir tuttum ki
Akşamın karanlık allıkları yüzüne karışmasın
Kaldırım sonlarında ıslanırken güneş
Koşulsuzca üşüyen parmak uçlarından öperim
Yalın ayaklarının
Ve ölmediğim gün adedince
Allaha mahcup olurum

Yağmur sonrası güneş
Ölümsüz çocuk hatıralarında
Gökkuşağını ihaleye çıkartır
Bütün çıplak kadın omuzları arasından
7 renk boynuna sarılır uçsuz bucaksızlığıyla
Yağmur ve güneş omuz omuza
Çocuklar nefes nefese

Günün en ölümcül vaktinde
Bu şiiri alelacele kurdum
Dizleri yara bere içinde
İlkbahardan güneşi kesmiş
Geleceğini dilenen çocuk gibi
Öyle korkak, öyle suskun, öyle içler acısı
Yalnız sana yetişsin diye